Aurora şi surprizele Crăciunului

de Lisa Ann Marsoli

Într-o zi de decembrie în care ningea ca-n poveşti, prinţesa Aurora şi prinţul Filip ieşiră la plimbare. Prinţesa era foarte tăcută.

– S-a-ntâmplat ceva? o întrebă Filip.

– Eu şi mătuşile mele adoram să facem pregătirile de Crăciun, răspunse ea.

Zânele cele bune, Flora, Fauna şi Vremebună, o crescuseră în secret pe Aurora, ca s-o apere de o zână rea. Aşa că prinţesa le considera mătuşile ei.

– Hai să le invităm la noi de sărbători, spuse Filip.

– Ce idee splendidă! strigă Aurora.

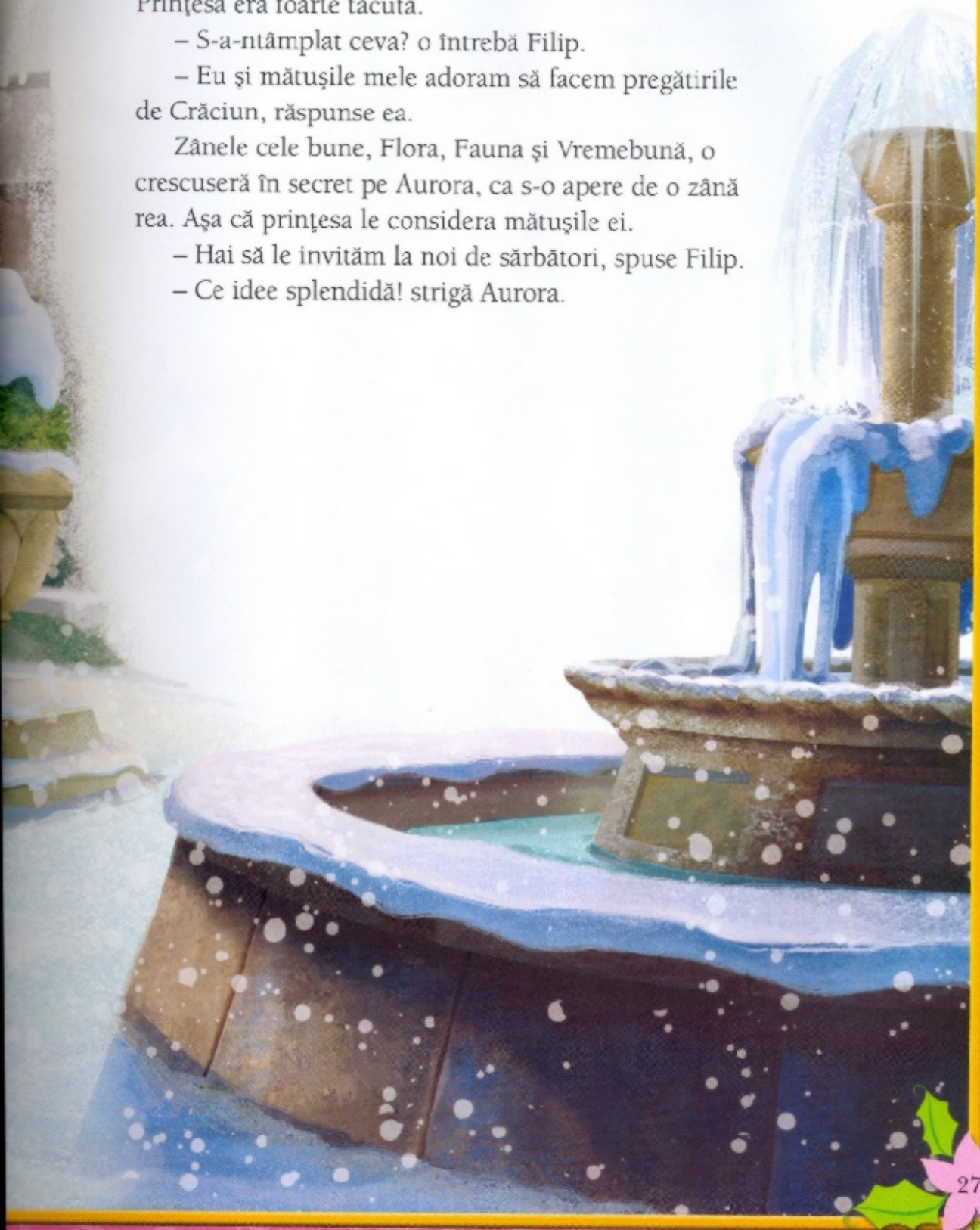

După-amiază, Aurora și Filip găsiră un brad mare, pe care-l duseră la castel pentru a fi împodobit. Și-n vreme ce sania luneca prin perdeaua dantelată de fulgi de nea, Aurora cânta un colind.

– Acesta este spiritul Crăciunului! exclamă Filip.

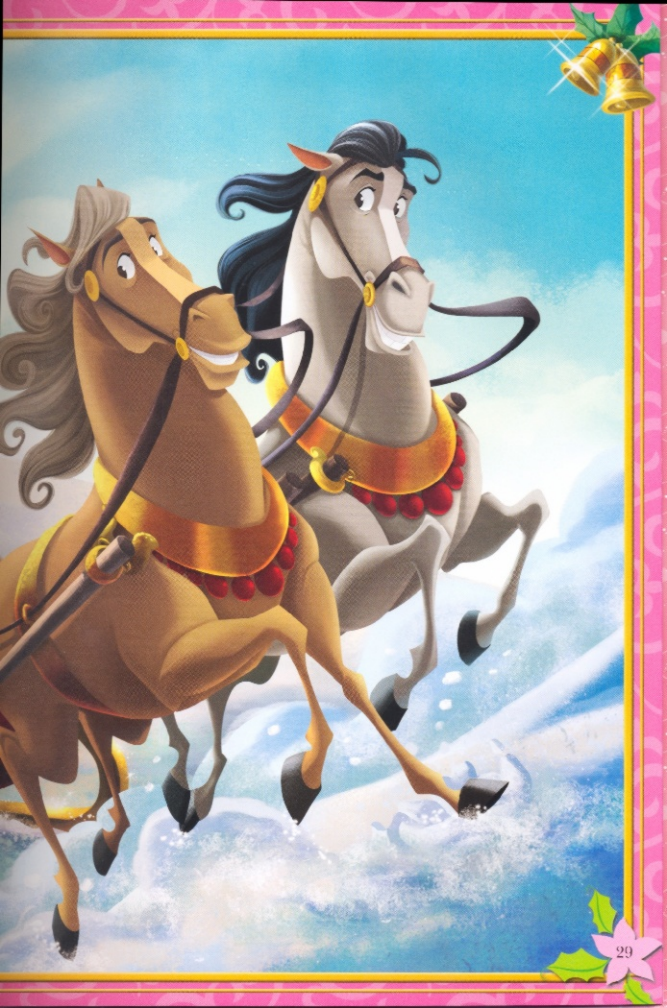

Prințul le trimise o invitație celor trei zâne, Flora, Fauna și Vremebună. Apoi porni într-o scurtă călătorie, pentru a duce la bun sfârșit niște îndatoriri princiare.

Aurora nu se supără. În felul acesta, pregătirile ei speciale de Crăciun aveau să fie o surpriză pentru Filip, la întoarcere!

Când sosiră cele trei zâne, Aurora le împărtăşi dorinţa ei specială.

– Îţi doreşti un Crăciun întocmai ca acelea petrecute împreună în căsuţa de la ţară? întrebă Flora. Asta înseamnă că nu ne putem folosi de magie.

– Ar fi mai bine să ne iei baghetele magice, ca să nu fim tentate să le folosim, îi spuse şi Fauna.

Baghetele erau greu de prins. Nu le plăcea să fie date deoparte!

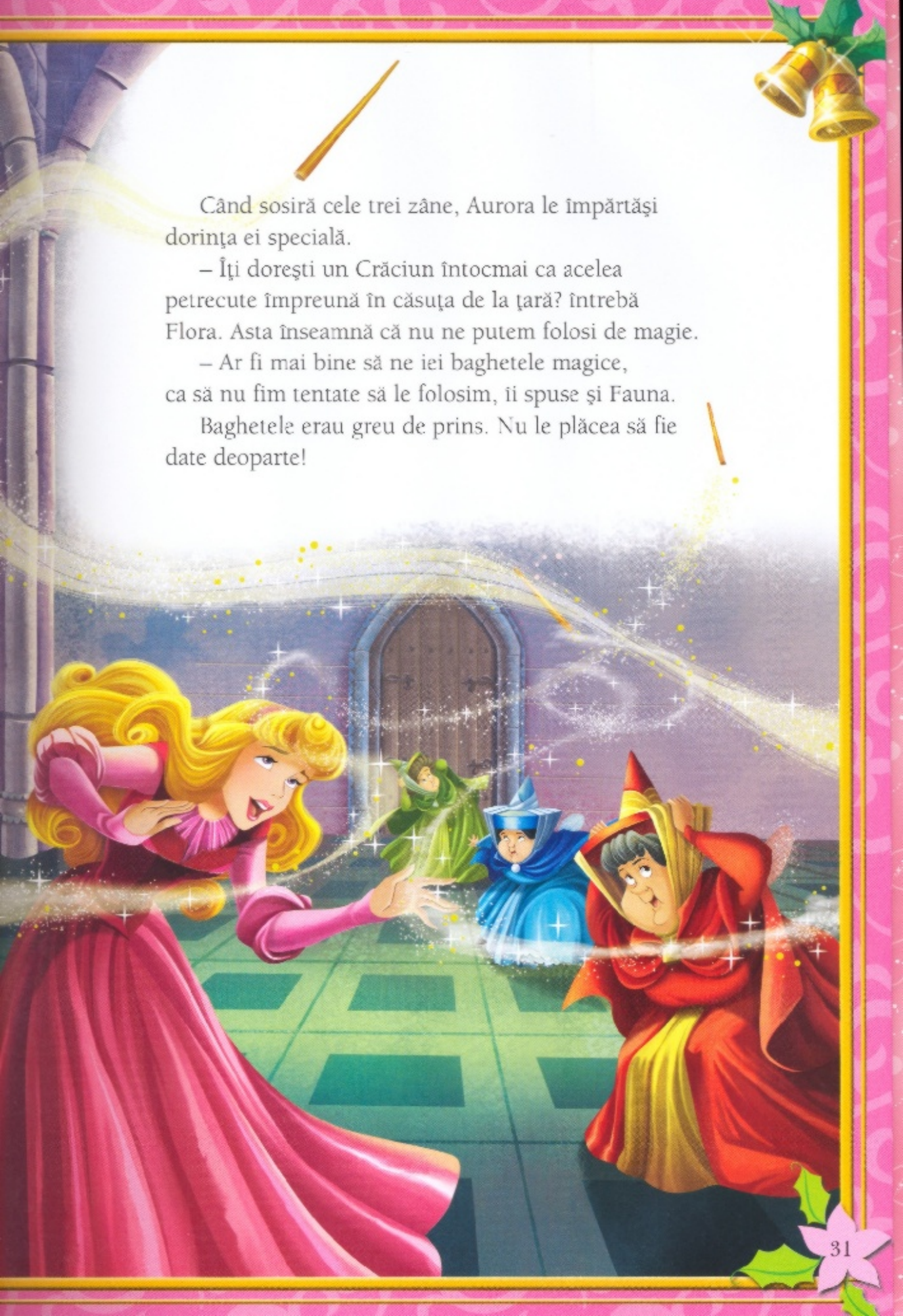

– Decorăm? întrebă Aurora, conducându-le pe zâne la niște coșuri pline cu ramuri de ilex, podoabe și globuri.

– Hai să-ncepem să-mpodobim bradul! exclamă Vremebună.

– Ar trebui să agățăm mai întâi ramurile de ilex, sugeră Flora.

Dacă cele două mătuși s-ar fi pornit să se contrazică, le-ar fi luat o zi întreagă să ajungă la o înțelegere. Așa că Aurora propuse să agațe ea ramurile, împreună cu Flora, în timp ce Fauna și Vremebună aveau să împodobească bradul.

Dimineața fu plină, dar, în cele din urmă, și ultimul ciorap stătea atârnat deasupra căminului. Aurora și zânele se apucară de copt.

– Abia aștept să guste și Filip din tortul nostru special și din cornurile cu gem, spuse Aurora.

– O să avem nevoie de foarte multă glazură roșie, anunță Flora.

– Glazura verde e mai drăguță, spuse Vremebună.

– Vom folosi din amândouă! decise Aurora.

A doua zi veni momentul să se gândească și la cadouri.

– Aș vrea să-i ofer lui Filip un cadou făcut în casă, spuse Aurora. Dar ce?

– Ce-ai zice de-o cămașă? sugeră Flora.

– Dar eu nu știu să cos, rosti cu mâhnire prințesa.

– Te vom învăța noi, hotărî Vremebună.

Aurora și zânele petrecură toată ziua cosând. În timp ce lucra la darul pentru Filip, Aurora zâmbi.

– Vă mai amintiţi de ciorapii pe care i-aţi făcut când eram mică? întrebă ea.

– Desigur! spuse Flora. Am uitat să prindem vârfurile, aşa că au căzut din ei toate cadourile.

– Şi tu ai zis: „Ia priviţi, ciorapul ei e gol! Ar fi bine să-l mai umplem cu niscaiva bunătăţuri"! spuse Aurora.

Râse dimpreună cu zânele de amintirea acelei întâmplări hazlii.

– Vai de mine, strigă prinţesa când se uită la ceea ce cususe. Cămaşa asta nu arată prea bine.

Mătuşile ei îşi lăsară degrabă lucrul deoparte, pentru a-i veni Aurorei în ajutor.

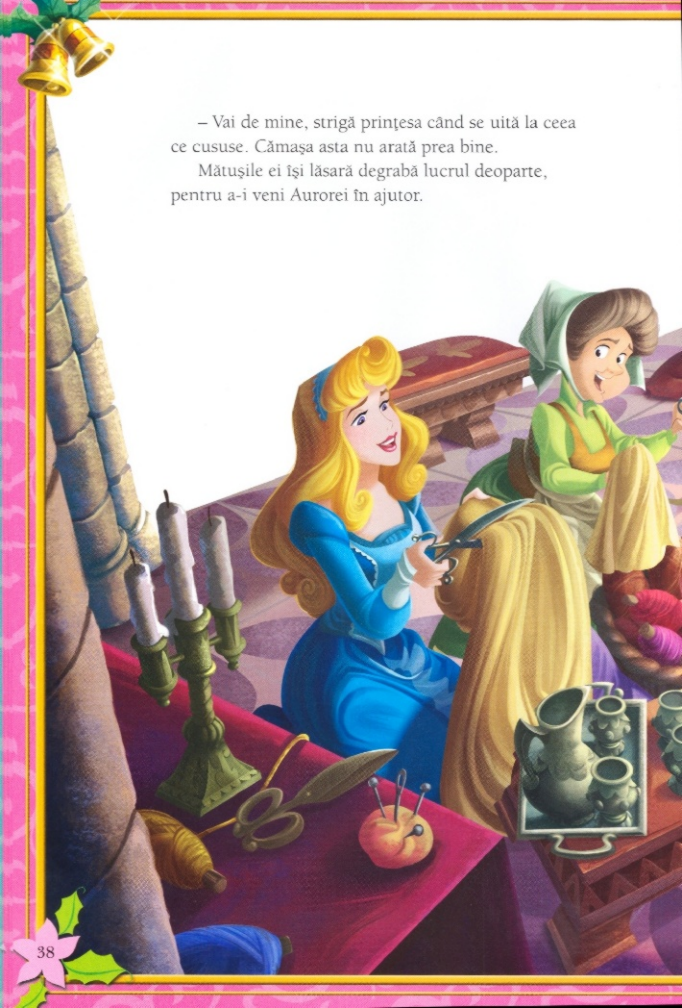

Când terminară pregătirile, zânele o ajutară pe Aurora să se gătească. Prinţul Filip urma să sosească acasă curând.

Zânele îi făcură prinţesei o cunună de ilex şi i-o prinseră-n păr. Flora propuse o rochie roşie. Vremebună prefera una albastră. Apoi Fauna veni cu o minunată rochie purpurie. Era perfectă!

Flora şi Vremebună trebuiră să admită că rochia o prindea de minune pe prinţesă.

Ultimul lucru pe care Aurora îl mai avea de făcut era să împacheteze darul pentru prinț. Așa că le ceru din nou ajutorul zânelor. Când terminară, prințesa puse pachetul sub pom.

Prinţul Filip reveni la castel chiar în acea după-amiază.

– Închide ochii, spuse Aurora, şi nu-i deschide până nu-ţi spun eu.

Îl conduse pe Filip în marea sală de bal, unde aşteptau zânele.

– Gata! anunţă Aurora.

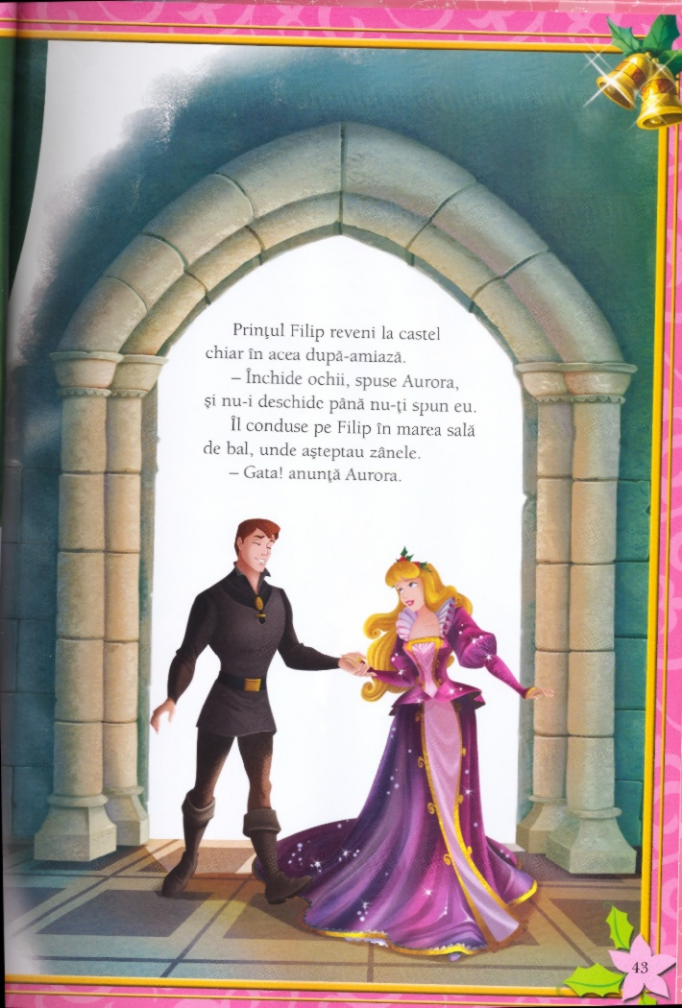

Filip privi împrejur. Cununile din ramuri atârnau strâmbe pe pereți. Pomul de Crăciun era împodobit doar pe jumătate. Torturi înclinate într-o parte, tarte arse și prăjiturele diforme umpleau masa.

– Nu am mai văzut niciodată asemenea pregătiri, spuse Filip amabil. Înțeleg de ce le consideri atât de... speciale.

– Încearcă o tartă de lămâie, spuse Aurora, întinzându-i prinţului o farfurie.

Filip luă o îmbucătură şi, brusc, chipul lui căpătă o expresie ciudată.

– Oh, Doamne, spuse Fauna, cred că am uitat să punem zahăr.

Aurora îi dădu lui Filip cadoul.

– Şi încă o surpriză!

– O cămaşă! spuse prinţul, deschizând cutia.

Îşi îmbrăcă darul, iar prinţesa şi zânele izbucniră în râs.

– Vai de mine, cu siguranţă nu e mărimea potrivită, spuse Aurora.

– Prostii! insistă Filip. Se potriveşte perfect.

– Aşa cum ne potrivim şi noi doi, îi spuse Aurora prinţului ei.

Petrecerea pregătită în casă, împreună cu Filip şi cu mătuşile ei, îi oferi Aurorei o sărbătoare a Crăciunului de neuitat!

Sfârşit